

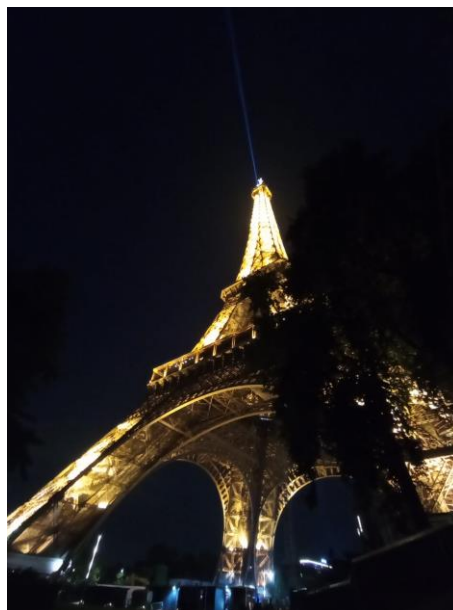
Svjetski dan štednje, 31.10.

Od štednje do cilja

Bok! Zovem se Donata i ispričat ću vam svoju priču o tome kako sam štedjela godinama, da bi se moja želja ostvarila. Sigurno se pitate koja je bila ta želja. Eto ovako: moja želja je bila jednostavna - otići u Pariz. Želja mi se ostvarila ljetos. Ako želite saznati kako sam uštedjela za to, nastavite čitati.

Kada sam bila drugi razred, počela sam skupljati kovanice od pet kuna. Tada još nisu bile namijenjene za Pariz. Sakupljala sam za vlakice u koje ubacite pet kuna i vozite. Takva se „vozila“ nalaze u WestGate shopping City-u. Obožavala sam ih. Nakon što sam se nekoliko puta provozala, prestali su raditi. I tako svaki put kad sam došla, nisu radili. Nisam znala što bih sa sakupljenom svotom. Dakako, još tada nisam skupila više od dvjesto kuna. Oduvijek sam voljela Pariz, i bila sam oduševljena slikama Eiffelovog tornja koje sam pronašla na internetu. Dobila sam ideju: mogla bih skupljati za put! U nižim sam razredima voljela vagati svoje kasice sa pet kuna. Kad sam bila četvrti razred, kasica je težila oko dva i pol kilograma. Kada je počela pandemija koronavirusa, mislila sam da virus nikada neće otići, i da sam skupljala uzalud. Krajem mojeg sedmog razreda izvagala sam ponovno svoju kasicu, u kojoj je tada bilo pet kilograma novca, odnosno 4 800 kuna. Mama mi je jednog dana rekla, onako usput, da je uplaćen put. Mislila sam da se šali, no kada sam drugi dan vidjela da na internetu kupuje ulaznice za Louvre, skakala sam od sreće. Dana 19. srpnja ove godine sam u četiri sata ujutro sjela u auto. Oko pet sati smo bili u Zagrebu i sjeli u bus. Vozili smo se dugih dvanaest sati da bismo došli u Francusku. Spavali smo u malom mjestu, Strassbourgu, i ujutro krenuli za Pariz. Vozili smo se još pet sati. Kada smo napokon došli, i kada sam ugledala toranj, suze su mi navrle na oči. Nisam mogla vjerovati da sam stvarno tamo, da sam došla. Slijedeći smo dan pogledali remek-djela u poznatom muzeju Louvre. Nakon toga smo obišli dvorac Versailles (izvana i iznutra), o kojem ćete, ako još niste, učiti na Povijesti. Tek smo se peti dan zapravo popeli na toranj, i bilo je predivno. Zanimljivo je bilo to što smo zapeli u dizalu na 281 metar visine kada smo se spuštali. Na sreću, otvorili su za petnaestak minuta.

Željela bih vas sve potaknuti na štednju, jer svaka se na kraju isplati.

Donata Motočić, 8.b